

1. november 2019
Sagsnr. 19/03879
Klagenummer: 1003743
EBRAU

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

OPHÆVELSE OG HJEMVISNING af afgørelse om fremme og bidragspligt i sag om fælles kystbeskyttelsesprojekt ved Gl Strandvej i Fredensborg Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter kystbeskyttelseslovens¹ § 9 a, jf. § 2 a, stk. 1, jf. § 18, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Fredensborg Kommunes afgørelse af 8. marts 2019 om at fremme det fælles kystbeskyttelsesprojekt på Gl Strandvej og om ny bidragsfordeling, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet² og gebyrbekendtgørelsens § 2.³ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. kystbeskyttelseslovens § 18 b.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

¹ Lovbekendtgørelse nr. 57 af 21. januar 2019 om kystbeskyttelse m.v.

² Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

³ Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 4. april 2019 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af en bidragspligtig ejendomsejer på vegne af en række bidragspligtige ejere af ejendomme i Område 2 (Gl. Strandvej 258, 262, 264, 266A, 266, 268, 268A og 268B).

Klagerne har navnlig anført, at

- kommunen skal afholde alle udgifter til kystbeskyttelsen, da det er kommunen, der ejer vejen, som primært beskyttes, og som hovedsageligt anvendes af andre end beboerne i området,
- parcellerne beliggende landværts vejen ikke er oversvømmelses-truede, og
- erosionen på kyststrækningen skyldes den løbende oprensning af sediment, der sker i Nivå Havn.

Klagerne har desuden anført, at det ville være gavnligt, hvis Miljø- og Fødevareklagenævnet besigtigede området.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.44.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen/området

Kystbeskyttelsesprojektet vedrører strækningen mellem Nivå Havn og Sletten Havn, og den konkrete afgørelse vedrører delstrækningen Gl. Strandvej 165 – 268B (kaldet område 2 i projektet).

Ejendommene i området ligger med bygningerne landværts Gl. Strandvej, og har mindre, matrikulerede strandparceller beliggende direkte til kysten søværts vejen.

2.2 Sagens forhistorie

Fredensborg Kommune traf den 24. november 2014 afgørelse om fremme af sag om gennemførelse af et fælles kystbeskyttelsesprojekt for strækningen mellem Nivå Havn og Sletten Havn. Afgørelsen blev påklaget, og Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæstede den 6. juni 2017 afgørelsen,⁴ bortset fra den del af afgørelsen, som vedrørte bidragspligt. Denne del blev ophævet og hjemvist til fornyet behandling.

Miljø- og Fødevareklagenævnet fandt, at kystbeskyttelsesprojektet til en vis grad kunne siges at være til gavn for grundejere i områderne 1 og 3, men at disse afledte virkninger af projektet lå langt fremme i tid i forhold til højvandsproblematikken, og at den mulige gavn af sandfodringen, der for så vidt angår de to områder, der ikke er erosionstruede, skulle indtræffe ”med tiden”, ikke var tilstrækkeligt konkretiseret.

⁴ NMK-451-00005.

Det indgik i vurderingen, at det fremgik af sagens oplysninger, at sandfodring især gav mening i område 2, da fodringen dels kan genskabe borteroderede strandhaver og kompensere en eventuel erosion af stranden, og at områderne 1 og 3 ikke direkte har behov for sandfodring. Kommunen har endvidere selv anført, at erosionstruslen er begrænset til ejendommene beliggende Gl. Strandvej 250-262.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærkede, at det måtte komme kommunen til skade, at denne ikke har søgt at belyse og fastslå den mulige gavnlige effekt af sandfodringen yderligere på trods af indtil flere høringsvar og klageskrivelser herom.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet fandt derfor, at grundejerne måtte gives medhold i, at kystbeskyttelsesloven ikke indeholder hjemmel til at pålægge grundejere i områderne 1 og 3 bidragspligt på det foreliggende grundlag. Nævnet henviste til, at det ikke var tilstrækkeligt sandsynliggjort, at grundejerne i områderne 1 og 3 opnår en aktuel og tilstrækkelig konkret beskyttelse eller fordel af kystbeskyttelsesprojektet, som ønskes udført alene til sikring af område 2. Det fandtes ikke at kunne tillægges afgørende vægt, at grundejerne ved en eventuel underminering af vejen i område 2 bliver nødt til at bruge alternative ruter til at nå frem til deres hjem, eftersom adgangen til områderne 1 og 3 ikke bliver afskåret.

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse blev den 1. november 2018 søgt genoptaget.⁵ Anmodningen var begrundet i, at der var væsentlige oplysninger, som ikke indgik i den tilgrundliggende rapport og dermed i afgørelserne hos både kommunen og Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

Det var i anmodningen navnlig anført, at det ikke var behandlet og uddybet i Niras' rapport af 7. august 2013, at op imod 48.000 m³ erosionsbeskyttende sediment årligt er blevet fjernet i forbindelse med oprensning af havneindløbet til Nivå Havn i de 32 år, der er gået siden havnens opførelse, at det med hensyn til bidragsfordelingen har afgørende betydning at få placeret ansvaret for fjernelsen af sedimentet og dermed grunden til erosionen, og at det i rapporten anførte om, at stranden er tilbagerykket med 6-7 m i perioden 1898 – 2003, ikke er beregnet ud fra en naturlig kystlinje, da alle grundejerne langs kysten havde etableret spunsvægge og dermed skabt kunstige strandhaver, og at det er fjernelsen af disse kunstige haver, der fremstår som erosion af kysten.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet afslog den 2. april 2019 at genoptage sagen.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet fandt, at der med anmodningen om genoptagelse ikke var påvist, at der var begået fejl ved sagens behandling,

⁵ 18/09344.

eller fremkommet nye oplysninger, der kunne begrunde, at behandlingen af klagesagen skulle genoptages.

Miljø- og Fødevareklagenævnet lagde ved vurderingen vægt på, at kystbeskyttelsesloven fastsætter mulighed for at igangsætte projekter med henblik på beskyttelse af mennesker og ejendom ved at reducere risikoen for oversvømmelse eller kystnedbrydning fra havet. Det følger af lovens § 1, hvilke hensyn der skal afvejes ved varetagelse af formålet, herunder behovet for kystbeskyttelse, økonomiske hensyn, foranstaltningernes tekniske og natur- og miljømæssige kvalitet, den rekreative udnyttelse af kysten og sikring af den eksisterende adgang til og langs kysten. Lovens formål er således at vurdere det aktuelle behov, ikke at se på eller fastlægge ansvar for, at behovet er opstået.

Nævnet lagde ligeledes vægt på, at både kommunen og Kystdirektoratet har vurderet, at der vil være risiko for nedbrydning af vejen, samt risiko for oversvømmelse inden for vejen, hvis der sker yderligere kysttilbage-rykning. Nævnet lagde vægt på, at risikoen for kysttilbagerykning er til stede, allerede fordi kyststrækningen ligger i læsiden af Nivå Havn, og fordi det må forventes at vandstanden vil stige. Endelig lagde nævnet vægt på, at det fremgår af Niras' rapport, at oprensning og betydningen heraf er kendt, hvorfor det må lægges til grund, at oplysningerne er indgået i rapportens konklusioner.

2.3 Den påklagede afgørelse

Fredensborg Kommune har på baggrund af Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse den 25. februar 2019 truffet ny delafgørelse om bidragsfordeling vedrørende kystbeskyttelsesprojektet mellem Nivå og Sletten havne.

Det fremgår af afgørelsen, at, for så vidt angår erosionsbeskyttelse foran Gl Strandvej 169, 252, 254 og 256, skal Fredensborg Kommune sammen med ejerne af forsyningsledninger afholde 75 % af anlægsudgifterne, og grundejerne på strækningen skal afholde 25 % af anlægsudgifterne.

Andelen for hver parcel afhænger af kystlinjens længde ud for hver matrikel.

For så vidt angår erosionsbeskyttelse foran Gl Strandvej 167, skal Fredensborg Kommune sammen med ejerne af forsyningsledninger afholde 50 % af anlægsudgifterne, og ejeren af Gl Strandvej 167 skal betale 50 %.

For så vidt angår erosionsbeskyttelse foran Gl Strandvej 165 skal udgiften fordeles ligeligt mellem kommune og ejerne af forsyningsledninger som den ene part og ejeren af Gl Strandvej 165 som den anden part.

For så vidt angår strandfodring og to høfder, skal anlægsudgiften fordeles mellem alle parcellerne Gl Strandvej 165, 167, 169, 252, 254, 256, 256A,

258, 260, 264, 266, 266A, 268, 268A og 268B. Andelen for hver parcel afhænger af kystlinjens længde på hver af ejendommenes strandmatrikel.

Drifts- og vedligeholdelsesudgiften skal fordeles efter samme fordelingsnøgle som anlægsudgifterne. Andelen for hver strandgrundsejer afhænger af kystlinjens længde ud for hver matrikel.

Det fremgår af afgørelsen, at den fastlagte bidragsfordeling opfylder klagenævnets krav om nyttevirkning, og at nyttevirkning opnås i form af beskyttelse af private strandlodder mod erosion, sikring af direkte adgang via vej til ejendommene, samt sikring af ejendommenes forsyningsnet med gas, el og kloak.

Der er i afgørelsen henvist til to notater fra Niras af henholdsvis 27. februar og 7. marts 2019 vedrørende bl.a. forslag til bidragsfordelingen.

Det fremgår af notaterne, at sandfodringen og de to høfder er en del af helhedsplanen, som alle vil have nyttevirkning af. Det fremgår videre, at sandfodringen skal modvirke underskæring af stranden og kompensere for stensætningens blokerende virkning for tilførsel af sand til stranden. De to høfder har til formål at holde på sandet og give mulighed for passage langs stranden. Hvis der ikke foretages beskyttelse, vil kysten ifølge notatet rykke tilbage med 0,1 m/år.

2.4 Klagens indhold

Klagerne har anført, at de ikke har indvendinger mod selve projektet, men at projektet skal udvides til at omfatte en genoprettelse af de beskyttende revler ud for område 2.

For så vidt angår bidragsfordelingen har klagerne navnlig anført, at Fredensborg Kommune skal afholde alle udgifter til projektet, da det primære formål med beskyttelsen er at beskytte Gl. Strandvej mod erosion og undergravning. Det er vejen og ikke klagerne parceller, der er formålet med beskyttelsen. Derudover er det som led i kommunens helhedsplan et formål at sikre passagen langs kysten. Dette er ligeledes et offentligt anliggende, som grundejerne ikke kan forpligtes at betale for.

Klagerne har desuden anført, at det fremgår af projektet, at parcellerne bag vejen ikke er i risiko for oversvømmelser i forbindelse med en stormflod.

Klagerne har videre anført, at det ikke er korrekt, når kommunen har vurderet, at vejen fortrinsvist anvendes af beboerne og andre med ærinde hos disse. Ifølge klager har vejen en helt anden funktion og bruges langt overvejende af fremmed biltrafik i form af gennemgående trafik og udflugtskørsel.

Denne kørsel er ifølge klagerne stadig stigende, hvilket bl.a. skyldes at strækningen er fremhævet i Visit Nordsjællands brochuremateriale og at den i mange år var en del af margueriteruten. Strækningen er for nogle år siden blevet fremhævet i Sveriges Radio og Television som en af de tre smukkeste vejstrækninger i verden, hvilket har medført, at der kommer mange svenskere på strækningen.

Derudover anvendes vejen ifølge klagerne i høj grad af kondiløbere, gående og cyklende. Denne trafik sker nærmest udelukkende af udefrakommende.

For så vidt angår udgifterne til sandfodring har klagerne anført, at der i forbindelse med den årlige oprensning af havneindløbet til Nivå Havn gennem de 32 år siden havnens etablering i 1986, årligt er fjernet mellem 50.000 og 70.000 m³ sediment. Dette forhold har ifølge klagerne ikke været behandlet tilstrækkeligt i de rapporter m.v., der har ligget til grund for beslutningen om projektet. Det er ligeledes ikke belyst, hvilken betydning denne oprensning har haft for erosionen på strækningen. Klagerne har anført, at havnens etablering har betydet stor erosion på kysten i område 2, mens der er sket tillæg til kysten i område 1. Ekspertter har over for klagerne bekræftet, at den erosion, der er foregået i område 2, skyldes havnen og den sedimentfjernelse, der sker som følge af denne.

Klagerne har anført, at de beskyttende revler mellem Nivå Havn og Sletten Havn skal genoprettes, og at de ansvarlige for fjernelsen af disse skal betale for genoprettelsen.

Endelig har klagerne anført, at den afgørende rolle som Nivå Havn har i forhold til den opståede erosion og dermed behovet for kystbeskyttelse, skal tages i betragtning i forhold til fastsættelsen af bidraget.

Klagerne har supplerende den 19. oktober 2019 fremsendt resultatet af en trafiktælling på strækningen Gl. Strandvej 250B-268B. Heraf fremgår, at der er talt trafik over 13 dage i i alt 14 timer og 1 minut. I den periode kunne 89,45 % af trafikken fra biler, motorcykler, last- og varebiler m.v., 96,77 % af trafikken fra cykler, knallerter m.v. og 97,71 % af trafikken fra gående, løbere m.v. henføres til ikke beboere på strækningen.

2.5 Fredensborg Kommunes bemærkninger til klagen

Fredensborg Kommune har i bemærkninger af 2. maj 2019 til klagen anført, at på strækningen, hvor der skal etableres hård kystsikring, har grundejerne ønsket, at deres nuværende strandlodder genetableres i form af strandhaver oven på kystbeskyttelses anlægget.

I projektet er indeholdt en kompenserende strandfodring, der skal udligne den sedimenttransport, der "låses" i den hårde kystsikring i form af en stenkastning. Strandfodringen vil udgøre en klimasikring af de private strandlodder langs hele den strækning, hvor strandfodringen udføres.

Fredensborg Kommune har endvidere bemærket, at der i afgørelsen om bidragspligt er lagt vægt på, at grundejerne har en direkte fordel af, at ejendommenes adgangsvej ikke borteroderes, at ejendommenes strandlodder, strandhaver og strandadgang bevares og sikres mod erosion som følge af kommende klimaændringer i form af hyppigere og kraftigere storme samt forhøjet vandstand, og at ejendommenes forsyningsledninger vedr. kloak, el og naturgas sikres mod erosionsskader.

Kommunen har desuden bemærket, at afgørelsen betyder, at de ejere af fast ejendom, der har en direkte fordel af projektet, er pålagt at bidrage til anlæg og drift af kystsikringsprojektet. Afgørelsen betyder ligeledes, at kommunen sammen med ledningsejerne betaler 75 % af anlægsudgifterne samt den efterfølgende drift af anlægget, mens grundejerne betaler 25 % af udgifterne til anlæg og efterfølgende drift.

Størrelsen af bidraget for hver strandgrundsejer afhænger af kystlinjens længde ud for hver matrikel, samt af om der er tale om hård sikring kombineret med strandfodring eller udelukkende strandfodring.

Drifts- og vedligeholdelsesudgiften fordeles efter samme fordelingsnøgle som anlægsudgifterne. Det er primært havspejlsstigning, der skal fodres for.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det følger af kystbeskyttelseslovens § 18, stk. 1, at afgørelser efter loven, der er truffet af kommunalbestyrelsen kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål.

Det er et retligt spørgsmål, om kommunens afgørelse har hjemmel i loven, og om afgørelsen er i overensstemmelse med forvaltningsretlige principper, herunder om bidragets størrelse er proportionalt med den opnåede beskyttelse.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i afgørelsen i NMK-451-00005 af 6. juni 2017 taget stilling til projektet og har stadfæstet Fredensborg Kommunes afgørelse om at fremme dette. Alene den del af afgørelsen som vedrørte bidragspligt blev ophævet og hjemvist. Det er derfor alene den del af klagen, som Miljø- og Fødevareklagenævnet har behandlet i den konkrete sag. Klagers forslag om udvidelse af projektet falder således uden for prøvelsen i den konkrete sag. Klagepunkterne vedrørende grundlaget for projektet, herunder Niras' rapport af 7. august 2013, prøves ligeledes ikke, i det omfang de vedrører indholdet af projektet, men alene som led i vurderingen af bidragsfordelingen. Dette er i overensstemmelse med nævnets afgørelse af 2. april 2019 om afslag på genoptagelse af sagen.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har på den baggrund i denne klagesag fundet anledning til at behandle spørgsmålet om, hvorvidt klagerne opnår en nytte af projektet i et omfang, der efter kystbeskyttelseslovens bestemmelser berettiger kommunen til at kræve bidrag, og om fordelingen er proportional med nytten.

Klager har i forbindelse med klagen opfordret Miljø- og Fødevarerklagenævnet til at foretage besigtigelse af den omhandlede strækning.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at en besigtigelse af strækningen ikke er nødvendig, og opfordringen herom kan derfor ikke imødekommes. Det bemærkes i den forbindelse, at nævnet skal tage stilling til det retlige spørgsmål om, hvorvidt det anførte giver grundlag for at tilside-sætte den oprindelige vurdering af, om kommunen har hjemmel i loven til at fastsætte bidragspligt som sket. Nævnet finder, at dette spørgsmål er tilstrækkeligt belyst ud fra de foreliggende oplysninger i sagen, og finder ikke, at en besigtigelse vil medføre yderligere oplysninger til afklaringen heraf.

3.2 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

3.2.1 Indledende bemærkninger

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker indledningsvist, at Fredensborg Kommune har anført hjemmelsgrundlaget for afgørelsen som kystbeskyttelseslovens § 2, stk. 2. Dette må efter nævnets opfattelse bero på en fejl, da denne bestemmelse vedrører kravet om udtalelse fra Kystdirektoratet. Den korrekte hjemmel for afgørelser om fremme af fælles kystbeskyttelsesprojekter er kystbeskyttelseslovens § 2 a, stk. 1. Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at den formelle mangel i form af forkert hjemmelsangivelse ikke fører til afgørelsens ugyldighed. Nævnet har her ved lagt vægt på, at det fremgår tydeligt af afgørelsen, hvilke rettigheder og forpligtelser den medfører, og at kommunen materielt har hjemmel til at træffe en afgørelse som sket.

Nævnet bemærker i øvrigt, at kommunen efterfølgende også skal træffe afgørelse om tilladelse til projektet efter kystbeskyttelseslovens § 3, jf. § 5 a, stk. 2. Denne afgørelse kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, der ifølge lovens § 18, stk. 3, kan prøve afgørelsen i sin helhed.

3.2.2 Bemærkninger vedrørende afgørelse om bidragspligt

Det følger af kystbeskyttelseslovens § 9 a, at kommunalbestyrelsen kan pålægge ejere af fast ejendom, som opnår en beskyttelse eller anden fordel ved foranstaltningen, en bidragspligt. Det enkelte bidrags størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen.

Bidraget var i den oprindelige kystbeskyttelseslov fra 1988 reguleret i § 5, og det fremgår af de specielle bemærkninger i forarbejderne⁶ til bestemmelsen at:

”Princippet i § 5 er, at alle udgifter, der afholdes til virkeliggørelse af en bestemt foranstaltning, skal fordeles på de bidragspligtige... Hvad kredsen af bidragspligtige angår, forudsætter lovforslaget, at ejerne af de direkte beskyttede ejendomme fortsat er den kreds, det primært kan være tale om at pålægge bidragspligt. Som hidtil kan det meget vel tænkes, at der kun er grund til at pålægge denne kreds bidragspligt.

Lovforslaget begrænser imidlertid ikke kredsen af private ejendomsbesiddere, der kan pålægges bidragspligt, til ejere af de direkte beskyttede ejendomme, men medtager ejendomme, som i øvrigt opnår en fordel ved foranstaltningen. Herved tænkes bl.a. på, at en nærliggende strand i velplejet stand i kraft af dens rekreative værdi kan være af direkte økonomisk værdi for ejendomme, der ikke som sådan er truet fra havet. Betragtningen om en strands økonomiske betydning for ejendomme, der ikke er truet fra havet, kan imidlertid føres videre derhen, at kredsen af ejendomme, der har en sådan interesse i stranden, er meget vid og ubestemt. Dette fører til, at der kan være begrundelse for, at amtskommunen eller primærkommunen bidrager til strandens beskyttelse og bevaring.”

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget fremgår det:

”Begge love bygger på det grundlæggende princip, at det er ejerne af de ejendomme, der opnår beskyttelse ved et anlæg, der skal tage initiativet til at bringe det til eksistens og afholde udgifterne ved dets etablering, drift og vedligeholdelse.”⁷

Det fremgår af bemærkningerne til den seneste ændring af kystbeskyttelseslovens bestemmelse om bidragspligt (den gældende § 9 a, stk. 1):⁸

”Det forslås at præcisere i lovteksten, at alle ejere af fast ejendom, der opnår beskyttelse eller en anden fordel af et kystbeskyttelsesprojekt af sin ejendom, opnår de samme rettigheder og forpligtelser i forhold til et kystbeskyttelsesprojekt, som grundejerne på nuværende tidspunkt har. Det betyder, at alle ejere af fast ejendom i denne forbindelse har ret til f.eks. at påpege uhensigtsmæssigheder ved projektet i forhold til den ejendom, anlæg eller lignende, som de har ejendomsretten over, også i de tilfælde hvor ejendommen f. eks. er beliggende på lejet grund. Der er fra eksiste-

⁶ Lovforslag nr. 37 til Lov om kystbeskyttelse, fremsat den 28. oktober 1987.

⁷ ”Begge love” refererer til lov nr. 53 af 10. april 1874 ”den almindelige digelov” og lov nr. 235 af 12. juni 1922 ”kystsikringsanlægsloven”. Kystbeskyttelsesloven fra 1988 bygger på disse to love.

⁸ Fra de almindelige bemærkninger til forslag til lov om ændring af lov om kystbeskyttelse L78 som fremsat den 10. november 2016 og vedtaget ved lov nr. 1732 af 27. december 2016 om kystbeskyttelse (Forenkling af kommunernes sagsbehandling m.v.)

rende praksis eksempler, at for eksempel ledningsejere er blevet pålagt bidragspligt. Det foreslås, at lovtæksten justeres således, at den i højere grad svarer til den allerede fastlagte praksis for at pålægge bidragspligt.

Det er herefter op til den enkelte kommunalbestyrelse i det konkrete tilfælde at vurdere ud fra saglige og faglige kriterier, lighedsgrundsætningen m.v., hvem der skal pålægges bidragspligt og i hvilket omfang. Endvidere kan eksempelvis ejere af fast ejendom, som ikke ligger direkte ud til kysten, pålægges bidragspligt, hvis de rekreative muligheder f.eks. forbedres ved foranstaltningen. Dette er en videreførelse af eksisterende praksis.

Den nuværende praksis, hvorefter projektkostninger i forbindelse med udvikling af et kystbeskyttelsesprojekt, kan pålignes kredsen af bidragspligtige, bevares.”

Og videre:⁹

”I store træk er der tale om en videreførelse af gældende ret, da kommunalbestyrelsen i dag udarbejder en bidragsfordeling mellem ejere af fast ejendom. Videre er det også gældende ret, at miljø- og fødevareministeren efter indstilling fra en kommunalbestyrelse, kan pålægge en anden kommune at bidrage, når de nævnte forudsætninger er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 1*, at kredsen af bidragspligtige ændres fra grundejere til ejere af fast ejendom, der kan opnå beskyttelse eller en anden fordel ved foranstaltningen. Ændringen er en kodificering af eksisterende praksis, efter hvilken også eksempelvis ledningsejere er blevet pålagt bidragspligt. Det foreslås derfor at tydeliggøre loven, så det fremover fremgår direkte af lovtæksten, at alle der opnår beskyttelse eller en anden fordel for sin ejendom i bred forstand, også opnår de rettigheder og forpligtelser i forhold til et kystbeskyttelsesprojekt, som grundejere i den eksisterende lovgivning.

Det betyder, at også andre end alene grundejerne vil blive hørt i processen, således de i denne forbindelse vil kunne påpege uhensigtsmæssigheder ved projektet i forhold til den ejendom, anlæg eller lignende, som de har rettighederne over. Det er herefter op til den enkelte kommunalbestyrelse i det konkrete tilfælde at vurdere ud fra saglige og faglige kriterier, lighedsgrundsætningen med videre, hvem der skal pålægges bidragspligt og i hvilket omfang. Endvidere kan eksempelvis ejere af ejendomme med videre, som ikke ligger direkte ud til kysten, pålægges bidragspligt, hvis de rekreative muligheder eksempelvis forbedres ved foranstaltningen.

Miljø- og fødevareministeren planlægger som opfølgning på Kystanalysen at udarbejde vejledende bidragsfordelinger, som kommunalbestyrelsen kan tage udgangspunkt i i forbindelse med fastsættelse af de enkelte

⁹ Som oven for men fra de særlige bemærkninger til nr. 15.

bidrag. De første vejledende eksempler ventes offentliggjort til brug for kommunalbestyrelsen i løbet af 2017.”

Det fremgår videre af Kystdirektoratets Vejledning til bidragsfordeling i forbindelse med etablering og vedligeholdelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger fra august 2018, at:

”Andre eksempler på ejere af fast ejendom kan være forsyningsudbydere, som f.eks. el-, vand og varmforsyning. Udbydere af telekommunikation kan også være omfattede. En afgørelse fra Miljø- og Fødevarerklagenævnet bekræfter (NMK-451-00003), at det er i overensstemmelse med loven at betragte ledninger som fast ejendom i forbindelse med bidragsfordeling. I afgørelsen har nævnet således besluttet at omgøre bidragsfordelingen, så kommunen pålægges en bidragspligt som ejer af tekniske installationer på kommunens parkeringsplads.”

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Fredensborg Kommunes vurdering af, at klagerne opnår nytte af projektet i form af bevarelse af deres strandparceller, beskyttelse af vejen, som er den eneste adgang til ejendommene, og beskyttelse af de forsyningsledninger m.v., der ligger i/ved vejen. Det forhold, som anført af klagerne, at etableringen af Nivå Havn og oprensning heraf, i sig selv kan have medført et behov for kystbeskyttelse, kan ikke føre til et andet resultat. Nævnet har herved på baggrund af projektbeskrivelsen og sagen i øvrigt lagt vægt på, at det fælles kystbeskyttelsesprojekt har til formål at sikre området mod ændringer i havvandstand og vejrlig som følge af klimaforandringer, og ikke alene har til formål at sikre kysten mod erosion betinget af Nivå Havn.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder dog, at sandfodringen og høfderne er en del af det samlede projekt, og at kommunen og forsyningselskaberne dermed også har nytte af sandfodringen og de tilhørende høfder. Nævnet finder således, at den samlede bidragsfordeling også skal afspejle den nytteværdi, kommunen og forsyningselskaberne har som ejere af den infrastruktur, som vejen og forsyningsledningerne udgør, også i forhold til den del af projektet, der omhandler kompenserende sandfodring og høfder. Efter en gennemgang af sagens oplysninger fremstår det ikke med den fornødne grad af klarhed, om disse forhold indgår som en del af bidragsfordelingen.

3.3 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 2, nr. 1.

3.4 Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophæver Fredensborg Kommunes afgørelse af 8. marts 2019 om at fremme det fælles kystbeskyttelsesprojekt på

G1 Strandvej og om ny bidragsfordeling, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Denne afgørelse gøres tilgængelig for Fredensborg Kommune (sagsnr. 18/76) samt for klagerne og disses eventuelle repræsentant via klageportalen. Afgørelsen sendes desuden til eventuelle andre parter i klagesagen.

Afgørelsen vil blive offentliggjort på mfkn.naevneneshus.dk. Personoplysninger vil blive anonymiseret.

Lasse K. Svensson
Stedfortrædende formand